

Rozprávka o temnej strane

Kde bolo, tam bolo, vo svete, kde chýbal jas farieb a slnečné lúče zahaľovali šedé tiene, z neba padali kropaje atramentových sĺz a mŕtvym lúkam vládli zlovestné, trnité chápadlá, žilo jedno dievča. Nebolo obdarené tou drahocennou krásou, ako princezná v detských rozprávkach. Nemalo dlhé, zlatisté vlasy ani pôvabnú tvár víly alebo dôstojnosť skutočnej dámy.

Alabastrovú pleť pretínali výrazné líčne kosti, červené pery popraskané a krvavé, oči sťa jantárové kamene vystrašené, ustráchané a také bolestne vyhasnuté. Dlhé ónyxové vlasy akoby dokázali zakryť aj najtemnejšiu noc. Boli strapaté a plné chumáčov, dlhé až po jej útly driek. Kľúčne kosti ako vynárajúca sa ponorka z mora a údy tenké, posypané modrinami. Chúďa pokryté špinou a označené bolesťou. Jediné, čo jej prináležalo, boli už iba oči pre plač. A jej meno. *Ava*.

Avu každý deň obklopovali štyri chladné kamenné steny a rinčiace putá, oddychujúce na jej kostnatých zápästiach. Nachádzala sa v útrobach kaštiela stojaceho na úpäti spustošenej krajiny, ktorej vládol chlad, chaos a smrť. A, samozrejme, hrozný panovník, jej otec Koral.

Ľudia už oddávna prahli po kráse, nesmrteľnosti, mladosti a moci. A Avin otec nebol výnimkou. Panovník, ktorý odovzdal smrti svoju manželku za prísľubu pochabých privilégií, ktoré požírali jeho dušu a ľudskosť každým dňom čoraz intenzívnejšie. Po tom, čo svojim zvráteným obchodným partnerom musel predať ďalší skvost za výmenu nehynúcej krásy a bezhraničnej vlády, Avin otec sa rozhodol obetovať svoju dcéru. Smrť mladého dievčaťa však nebola dostatočným zadostučinením, peklo potrebovalo počuť jej krik, cítiť jej muky a vidieť jej zmrzačenú dušu. Pretože to bolo skutočným zdrojom jeho radosti.

Koral ani sekundu neváhal, keď čierňave pohodil svoju bezmocnú dcéru a nechal ju odviecť do žalára v samotných hĺbinách hnilobnej a smradľavej zeme. Čo však čierne rúcho pekiel netušilo, bola skutočnosť, že Koral chodil každý rok, v deň dcériných narodenín, za svojim potomkom presne hodinu pred polnocou, aby si pripomenul, aký to bol pocit kedysi milovať a cítiť všedné pocity prchavej ľudskosti. V tú kratučkú dobu, keď sa chodil preklínať za svoje skutky, jej vždy spieval jednu starú pieseň. Nebola žiadnym veľdielom a jej zmysel nechápal nikto, ale Ava si ju s ním vtedy vždy pohmkávala. Toľkokrát sa chcela k otcovi pridať a spievať s ním. Potom vstať, podísť k nemu a hľadiac mu do očí, sa ho spýtať *prečo?* Nikdy však nenašla dostatok síl, aby zo seba vydala jediné zmysluplné slovo, a tak zostávala mlčať.

Deň, keď sa mal Koral opäť dobrovoľne vydať pykať do žalára k svojej dcére, sa znova blížil. Avine pätnáste narodeniny.

Ava to, samozrejme, vedela tiež. Vždy, keď krvavočervený mesiac na bezhviezdnom, indigovom nebi vystriedalo ocelové plátno zaplnené šedými, plaziacimi sa mrakmi, Ava malým kamienkom na podlahe preškrtila jednu paličku predstavujúcu daný deň. Už vedela, že jej otec prichádzal vždy po tristošesťdesiatich piatich dňoch. Netušila však, že ešte predtým, než za ňou príde Koral, ju navštívi ešte niekto ďalší.

Bolo to ráno ako každé iné. Chlad presakoval Ave až do špiku kostí ako myriada ostrých ihlíc, končatiny mala roztrasené, mučil ju pocit smädu a od hladu jej skrúcalo žalúdok. Jedlo a vodu totiž dostávala iba raz za desať dní, a občas jej z neho už nevyšlo ani na nasledujúci deň, taká bola sila hladu, ktorým trpela. Často premýšľala, že smrť by bola jej vykúpením. Moment, keď by po ostrej a náhlejši bolesti prišlo dokonalé ticho a tma, také pokojné, že by ani neboli skutočné. Toľkokrát už chytila do rúk ostrý kameň zakrývajúci si ho hlboko do dlaní, režúc ním žily a zabárajúc do hrude, nikdy však neprišiel koniec.

A potom to pochopila.

Ona už *bola* mŕtva.

Smrť nebola tichá, pokojná, nijaká. Bola plná bolesti, múk a hrôzy. Tieni sa s ňou lišiacky zahrávali, temnota do nej strkala a ticho ju ohlušovalo.

Keď sa Ava pokúsila postaviť, aby vyzrela z malého, zamrežovaného okna nad hlavou, ťažké reťaze na jej zápästiach prenikavo zarinčali. V polovici pohybu sa zakolísala a spadla späť na tvrdú, kamennú dlážku. Svoj pokus zopakovala. Keď vyzrela z okna, musela prižmúriť oči a zacloniť si ich chudou rukou, pretože mŕtve slnko sťa fakľa horelo prenikavou, oslepujúcou farbou. Začula hlas. Hlboký a chrapľavý. Vyľakane sa obrátila. Kút na náprotivnej strane zaberá hustý, čierny dym vlniaci sa ani vlnička vlnajúca vo vetre.

„*Ava, dcéra svojho otca, pristúp ku mne,*“ rozkázal jej prízrak.

Ava sa bála tej hovoriacej čierňavy, bola však presvedčená, že je to len prelud spôsobený vyčerpanosťou a hladom. Preto pokrútila hlavou a nadvihla ruky, aby čierňavu upozornila na svoje putá, ktoré jej nedovoľovali prechádzať sa po miestnosti. Vedela, že odpoveď na svoju reakciu už nedostane, o to viac ju prekvapil čin prízraku v kúte.

„*Žiaden problém, drahá. Hranice sa nachádzajú jedine v tvojej myslí.*“ Prízrak kývol nehmotnou rukou a Avine putá sa vyparili tancujúc v priestore rovnako ako silueta na druhej strane miestnosti.

Ava užasnuto zaklonila hlavu sledujúc svoje ruky, ktoré už neťažil žiaden hrdzavý kov a sťažka peregla. Tam, kde sa ešte pred chvíľou nachádzali putá, videla teraz zodraté, krvavé pruhy. Odrazu sa jej zrýchlil dych a žalúdok stiahol ešte viac. Pritlačila sa k stene celou svojou silou, akoby sa usilovala splynúť s ostrými kameňmi, ktoré sa jej zarávali do chrbta. Potichu zakvílila a strach odrazu vystrelil do každej škáry jej tela, hoci jej už bol známym spoločníkom viac než jedno desaťročie. Cítila ako jej srdce zrýchlene búši.

„*Mňa sa nemusíš báť, dieťa,*“ hlas toho nehmotného sa jej prihováral takým vlúdny tónom, že to Ava donútilo, aj napriek jej vôli, pozrieť tým smerom. Odrazu k hlasu patrila aj tvár. Hoci sa vlnila rovnako ako jeho beztvaré telo, videla tie vysoko vysadené líčne kosti, orlí nos, široké, zmyselné pery a veľké, prenikavé oči. Ava prekvapilo, že si uvedomuje, akou krásou disponuje tvár toho muža, pretože pojem krásy nepoznala. O tvári toho muža však vedela, cítila to pri srdci, že je pekná, priam dokonalá. A to ju prinútilo vykročiť smerom k nemu. Ako malé dieťa naháňajúce sa za poletujúcimi motýľmi. Jej kroky boli ale vrtké a veľmi neisté, v polovici cesty sa takmer zosypala na zem, na nohách ju však podržali akési neviditeľné ruky, o ktorých bola presvedčená, že patria tomu tajomnému mužovi, za ktorým sa tak náhlila.

„*Opatrne dieťa. Dávaj si pozor.*“ Upozornil ju vábivým hlasom

Keď k nemu Ava podišla, čierňava vystrela ruku, ktorá sa jej zrazu javila takou hmotnou a reálnou! Zdvihol ju do výšky Avinej tváre a pomaly jej ju položil na líce. Teplý dotyk jeho rúk ju donútil nadskočiť. Ešte nikdy nepocítila teplo ľudského dotyku, ani na koži ani na srdci. Ten pocit sa jej hneď zapáčil a priala si, aby trval večne. Inštinktívne chytila do malých dlaní mužovu ruku a ďalej si ju pritískala k lícu, slastne zatvárajúc oči. Ani na sekundu jej nenapadlo, že by mohla konať príliš opovážlivo. Riadila sa iba tým, čo cítila.

Silueta muža sa v tieni zasmiala hlbokým, dunivým smiechom. „*No tak už dosť, dieťa moje.*“ A následne ruku stiahol späť k sebe. Ava sa stihla už iba prosebne natiahnuť po to vzdalujúce sa teplo, no jeho návratu sa nedočkala. Muž s tvárou ponorenou do tieňa na ňu zádumčivo pozrel. „*Môj dotyk ti je vlúdnou piesňou, že, dieťa?*“

Ava pokývala hlavou. Ľudská reč jej bola taká vzdialená ako šťastne prežité dni. No jeho slová jej boli predsa jasné.

„V tom prípade ti ich môžem ponúknuť viac,“ ponúkol sa tajomný muž.

Ava okamžite prikývla hlavou tešiac sa z predstavy, ako jej telom prúdi príjemné teplo a ľudský dotyk jej zanecháva na tele neviditeľné odtlačky. Tak veľmi túžila po prítomnosti ďalšieho stvorenia, že žobroniť o jedno pohladenie ju vôbec nenaplnovalo hanbou. Opäť sa začala rukami ťahať k čierňave. Keď sa jej však dotkla, jej ruka ňou prekĺzla, akoby sa tam nachádzal iba obyčajný, vydýchaný vzduch.

„Nie tak zhurta, dieťa moje!“ upozornil ju prísne tieň, ktorý sa tam vzápätí opäť viditeľne vznášal. *„Ak chceš vlastniť to, po čom tvoja duša tak veľmi prahne, najskôr mi ju musíš predať, aby som vedel, čo to vlastne je.“*

Ave v tej sekunde myslou preletela myšlienka, že ak mu predá svoju dušu, už nebude mať čím prahnúť po tých nesplniteľných túžbach. Zaklonila hlavu, úporne hľadiac na vlniaci sa tieň pred sebou. *„Ne...ne..., to nemôžem.“* Dostala zo seba chrapľavým, ťažkopádnym hlasom. bolo to prvý raz po veľmi dlhej dobe, čo prehovorila. Tá skutočnosť ju tak potešila, že pokračovala v rozprávaní. *„Ja neviem, ako ti ju predať,“* zachrapčala druhýkrát.

Tieň pokrútil hlavou. *„Ach, dievča, tvoje hranice sú také tesné. Pamätaj, že tvoje telo môže byť zavreté aj v desiatich žalároch, ruky spútané v stovkách pút, prítomnosť strážená tisíckami strážnikov, pokiaľ je tvoja myseľ voľná, na ničom z toho nezáleží.“*

Avu fascinoval jeho čistý, melodický hlas. Aj preto sa mu rozhodla dôverovať, pretože slová, ktoré vyslovoval, v sebe skrývali krásu, s ktorou sa jej uší ešte nikdy predtým nestretli.

„A-a ako ti mám dať svoju dušu?“ spýtala sa vyľakaná, že nedokáže splniť svoju úlohu.

„To je veľmi jednoduché,“ riekol tieň. Ava chvíľu čakala, kým opäť neprehovoril. *„Musíš vykonať tú najhroznejšiu vec, ktorú kedy tvoja duša túžila vykonať.“*

Ave sa v hlave hneď vynorila jasná scenéria, o ktorej sa jej snívало už toľko nocí, no žiaden deň ju nedokázal uskutočniť. Jej ruka pevne zvierala dýku šmykľavú od šarlátovej tekutiny a neprestajne ju zabárala do krvácajúcej hrude mladého muža, prosiaceho o milosť. Jej tvár pofrkávaná červenými bodkami, oči potemnené a črty tváre tvrdé ako delírium, ktoré sa zmocňovalo jej mysle. Do tých predstáv sa natoľko vžila, že z predstáv ju prebral až mužov hlas.

„Tak čo, dieťa, už vieš, čo musíš vykonať?“ spýtal sa nedočkavo.

Ava na neho vrhla neprítomný pohľad. *„Zabiť svojho otca.“*

Keď Ava prisľúbila mužovi, že vykoná, čo od nej žiada, vlniaca sa čierňava v rohu miestnosti sa zamihotala a zmizla. Ava sa opäť ocitla priklincovaná k studenému múru žalára, zápätia jej trpeli v putách. Niečo však už bolo iné – vedela, že ich hocikedy môže sňať z rúk, stačí to chcieť. A tak, seciac na chladnej zemi, s hlavou sklonenou si po prvý raz sama od seba začala pohmkávať melódiu piesne, ktorú jej Koral toľké roky, vždy na deň jej narodenín, spieval. Nevedela sa dočkať hodiny, keď za ňou príde sem dole a ona uvidí ten jeho úsmev zradcu. Vykoná, čo musí, a potom už jej ruky nikdy nebudú musieť znova zakúsiť to mučivé ťažisko pút.

Hodina pred polnocou nastala skôr, než Ava očakávala. Netrvalo dlho a na kamenných schodoch sa ozvali ťažké kroky jej prichádzajúceho otca. Keď zastal pred dverami Avinej cely a ona zbadala jeho tvár osvetlenú fakľami, na malý moment jej zastalo srdce. Každý rok vyzeral rovnako: mladý, krásny. Jeho tvár hladká sťa mramor, bez najmenšieho náznaku vrások, oči plné života, vlasy husté a zdravé a telo silné a pevné. Nikdy sa nemenil, no v Aviných spomienkach jej otec starol. Aj preto sa nikdy nepodobal na toho človeka z predchádzajúceho roka.

Ava sa na neho dívala prenikavým pohľadom a čakal, kým si nevzdychol a nezačal rozprávať. *„Ach, drahá Ava, už je to pätnásť rokov, čo trpíš kvôli mojím pôžitkom. Ani si neviem predstaviť, čo musíš prežívať zavretá za tými dverami, ale vieš, som príliš veľký zbabelec, aby som*

to chcel zistiť. A ešte väčší na to, aby som ťa vyslobodil spod tej kliatby, do ktorej som ťa uvrhol ja sám, tvoj otec.“ Koralov hlas sa zlomil a zvesil hlavu. V náhlom tichu bol počuteľný iba jeho dych, ktorý sa pomaly menil do vzlykov. V Avinom vnútri sa vtedy čosi pohlo a k otcovi pocítila náhlu ľútosť, ktorá však netrvala dlhšie ako sekundu. Vravela si, že ten človek na druhej strane si jednoducho nezaslúži jej ľútosť. Kým ju Koral nedokáže ponúknuť svojej dcére, prečo by mu ona núkala tú svoju? Začala päste a s nevidomým pohľadom upretým kamsi za neho ďalej načúvala jeho spovedným slovám.

„Vieš, že si sa ma ešte nikdy nedotkol?“ ozvala sa znenazdajky, až Koral nadskočil od prekvapenia.

„Ty, ty!“ zakoktal od úžasu dívajúc sa pritom na svoju dcéru. Na jeho tvári panoval zmätok a akýsi údiv, ktorý zatienil ešte aj jeho nehynúcu mladosť. „Konečne počujem tvoj hlas...! Pripomína mi tvoju matku.“

Zmienka o mame Avu nahnevala. už by ani nepovedala, že sa Koral pamätá na svoju manželku, veď na vlastnú dcéru zanevrel, v žilách ktorej prúdila rovnaká krv ako v tých jeho. Ava usúdila, že je vhodný čas, aby vykonala svoju úlohu. Keď sa dvíhala zo zeme a putá jej ohlušujúco hrkotali na zápästiach, myslou jej prebehlo, že by otca mohla požiadať o voľnosť a nemusela by si ju tak vydobyť násilím. Mohla by ho požiadať, aby sa jej dotkol, objal ju, privinul k sebe a povedal jej, ako si celé tie roky do postele musel líhať s mukami a výčtkami, pretože zapredal svoju jediná dcéru. Ale keď zbadala Koralov zdesený pohľad pri tom, ako si sňala putá z rúk a videla ho pred sebou cúvať, akoby nebola nič iné než nejaké monštrum, došlo jej, že aj keby jej daroval dotyk, nikdy by nezahrňoval tú potrebnú lásku a teplo, po ktorom ona túžila.

Ava prešla k dverám a zadívala sa na svojho otca, ktorý s rozšírenými zreničkami upieral vystrašený pohľad na svoju dcéru. Ava sa prefíkane usmiala a začala spievať pieseň, ktorú jej otec každý rok spieval na narodeniny.

*„V kraji bohov a oblúd,
nažívala si si ako anjel,
do duší otrokov tvoj priateľ nazrel,
zbadal všetku trpkosť tvojich činov,
a ty si musela žiť s tou vinou.
Nechal ťa vyhnať z tohto kraja
bohov a oblúd.“*

Ava zo začiatku spievala zachrípnutým, falošným hlasom, avšak pri každom slove znel jej hlas o čosi čistejšie, až nakoniec spievala rovnako melodicky a príjemne, ako to robil jej otec.

Koral sa ďalej díval zhrozeným pohľadom na svoju dcéru, ktorá začala otvárať svoju celu, ako keby od nej mala kľúče už celú večnosť a strýpol, keď sa stretli zoči-voči. Ava prestala spievať až vtedy, keď už stála tesne vedľa svojho otca.

„Vieš, čo si vyviedol malej, nevinnej duši, ktorá musela pätnásť rokov splácať dlžobu za tvoje rozmarné požiadavky zapáchajúce plytkosťou? Zničil si moju nevinnosť za cenu večnej mladosti a krásy, ktorú v tomto kraji beztak nikto neocení, pretože sa potápa v šere a zvrátenosti, o ktorej ani netušíš, že ju spôsobuje tvoja nestarnúca tvár.“ Ava videla, ako Koralove oči zostávajú zmätené a možno sa v nich mihla aj bolesť. Jeho črty na tvári sa napli a nahnevane zvrátil čelo. „Vráť sa do svojej cely!“ prikázal jej striktné.

Ava pokrútila hlavou:

„Nie. Dlhú dobu som žila vo vedomí, že toto je osud, ktorý mi naozaj prináleží, pretože si mi ho prideliť ty. Ale poslušnosť nie je vždy správna voľba, otec.“

Koral na svoju dcéru hľadel ako na úplného cudzinca a Ave bolo jasné, že jeho srdce planie nenávisťou voči nej. To bola posledná myšlienka na svojho otca, pri ktorej ju bolestne pichlo pri srdci. Následne sa jej v ruke zjavila malá dýka a Koral zhíkol. „Čo sa chystáš urobiť?“

„To, čo som mala spraviť už dávno predtým,“ odvrkla Ava a ani brvou nemihla. Zdvihla pravú ruku a zahнала sa po Koralovi, na jej zdesenie však Koral pohotovo uskočil a nejakým spôsobom sa mu podarilo vytrhnúť jej dýku z ruky. Zvieral Avu zozadu pod krkom, dýka v jeho rukách s čepeľou sa leskla pod jej bielym krkom. „Tento koniec som ti nevybral ja, ale by ty sama. Na tvoje osemnásť narodeniny som ťa chcel oslobodiť a dopriať ti rovnaké blaho mladosti a krásy, aké som si užíval ja, ale ty si ho už nezaslúžiš.“ A po tých slovách nôž preťal hladkú pokožku, akoby sa vnárala do vody a oslobodzovala vodopád purpurových slz stekajúcich z Avinho krku.

Koral pustil telo svojej dcéry na zem, pričom mu z ľavého oka stiekla jedna slza, a keď sa úchytkom oka pozrel von oknom, zbadal rozchádzajúce sa mračná a vykúkajúce slnečné lúče, ktoré už roky nezazrel nad svojim kráľovstvom.

Gabriela Feješová

16 rokov

Báťka

1. G – Súkromná stredná odborná škola Rimavská Sobota